

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce: **S. R.**, nar., st. příslušnost Afghánistán, zajištěn v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agent, se sídlem Pod Zámek 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované č.j. KRPB-302883-24/ČJ-2014-060027-50A ze dne 17.12.2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, které napadl v celém rozsahu výroku, neboť žalovaná porušila § 129, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, § 2 odst. 3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 28 Dublinského nařízení. Žalobce v žalobě namítal, že byl zajištěn automaticky pouze z důvodu, že se na něj vztahuje Dublinské nařízení po zjištění, že požádal na území Maďarska o mezinárodní ochranu a musí tam být navrácen. Zdůrazňuje, že každý cizinec, který podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, jehož území opustí a vstoupí na území ČR, se v ČR nachází neoprávněně a lze ho zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení nedává možností správnímu orgánu takového cizince nezajistit, a proto je toto ustanovení v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. Za tohoto stavu měl správní orgán aplikovat čl. 28 Dublinského nařízení a posoudit případ žalobce individuálně a pak by nemohl rozhodnout o zbavení osobní svobody na dobu 60-ti dnů.

Další námitku žalobce spatřuje v tom, že správní orgán neprokázal existenci vážného nebezpečí útěku, což je další podmínkou podle čl. 28 Dublinského nařízení. Správní orgán totiž dovedl existenci vážného nebezpečí útěku v tom, že opustil neoprávněně území Maďarska, překročením hranice s Rakouskem, následně s Českou republikou, aby dosáhl cíle

podat žádost o mezinárodní ochranu v Německu. Z uvedeného ovšem nelze automaticky toto dovodit, jde o arbitrární rozhodnutí, měla mu být dána možnost dobrovolně se podrobit výsledku Dublinského řízení a měl být poučen o následcích svého jednání. Dále uvádí, které situace mohou svědčit pro existenci vážného nebezpečí útěku. Samotné podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU není jednání, které by odůvodňovalo existenci vážného nebezpečí útěku.

Dále namítá, že rozhodnutí je nepřiměřené a správní orgán nesprávně posoudil využití mírnějších donucovacích opatření. Žalobce neměl v úmyslu porušit právní předpisy ČR, na území ČR se ocitl nevědomě, na území EU přišel jako uprchlík s úmyslem vyhledat mezinárodní ochranu. Zbavení svobody na 60 dnů je extrémní reakcí na jeho jednání spočívající v cestě vlakem přes ČR, jde o prostředek zjevně nepřiměřený vůči navrácení do Maďarska.

Policie proto měla v jeho případě užít mírnějších donucovacích opatření, která je povinna zkoumat, a které zkoumala v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a konstatovala, že pokud nemá na území ČR adresu a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, opatření využít nelze. V případě potřeby je schopen zajistit si ubytování na území ČR za pomoci příbuzných v Německu a správní orgán mohl postupovat podle § 123b zákona o pobytu cizinců, tj. najít si v ČR ubytování, nahlásit policii adresu a uložit mu povinnost se v místě zdržovat a pravidelně se hlásit. Zbavení osobní svobody jednotlivce je možné jako poslední možnost, když není možné využít jiné mírnější opatření.

Žalobce z důvodu nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a vyslovil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že při rozhodování o zajištění za účelem předání vycházela z toho, že dne 16.12.2014 byl při pobytové kontrole prováděnou hlídkou OPA Břeclav v železniční stanici Břeclav v mezinárodním rychlíku jedoucím z Rakouska přes ČR do Německa kontrolován cizinec, nepředložil ale žádný doklad totožnosti, platné vízum či povolení opravňujícího jej k pobytu na území ČR, a proto byl zajištěn. Při prohlídce byl nalezen průkaz a dokument vydané maďarskými orgány a šetřením bylo zjištěno, že je žadatelem o azyl v Maďarsku. Do protokolu uvedl, že vycestoval pěšky z Afganistánu do Iránu s cílem se dostat do Německa, z Iránu pěšky přešel do Turecka, pak lodí do Řecka, kde získal povolení k měsíčnímu pobytu s povinností následně vycestovat, odtud šel s dalšími Afgánci pěšky přes Makedonii do Srbska, tyto cesty absolvoval s pomocí převaděčů, přes maďarsko-srbské hranice šel už sám a byl zadržen maďarskou policií. Ta ho odvezla do tábora, kde mu sejmuli otisky prstů, vyplnili dokumenty, podepsal je, nevěděl co, předali lístky na vlak do Budapešti a dali adresu, kde se měl přihlásit v táboře. Po několikadenním pobytu v táboře se rozhodl, že pojede do Berlína za bratrem a několika kamarády a cestoval vlakem. Do Maďarska se vrátit nechce, chce pokračovat v cestě do Německa, v ČR zůstat nechce. První bezpečnou zemí, kde požádal o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko, které je příslušnou zemí k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením, které je povinno ho vzít zpět na své území. Překážky předání cizince do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemá žádné příbuzné a nemá ani v úmyslu v ČR pobývat. Bude předán do Maďarska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko-právní úmluvy celosvětové i evropské. Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být

zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon, v ČR je to zákon o pobytu cizinců. Cizinec nebyl oprávněn vstoupit na území ČR, má být předán na území Maďarska, je tedy důvod pro jeho zajištění. Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizince shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinec v době, kdy opouštěl Afganistán, měl cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročil vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byl zadržen, požádal o mezinárodní ochranu, nesetřval a pokračoval v cestě do Berlína mezinárodním rychlíkem. Ve snaze o dosažení svého cíle porušoval právní předpisy nejen evropské, ale i států, kterými projížděl. Není zde záruka, že bude skutečně dobrovolně na území ČR vyčkávat předání do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Správní orgán je povinen podle judikatury NSS zvážit využití mírnějšího opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že účastník řízení nemá na území ČR hlášen pobyt, nemá dostatek finančních prostředků na náklady spojené s případnou realizací přemístění, v ČR nemá příbuzného a známého pro ubytování či na složení finanční záruky, proto nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření a jejich užití za účelem vycestování je neúčinné, protože od počátku cesty měl zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Náзор správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou, např. rozsudkem NSS č.j. 7 Azs 8/2014. V tomto konkrétním případě cizinec není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a existuje odůvodněná obava, že by jeho uložením byl ohrožen výkon jeho předání z důvodu jasného úmyslu dostat se do Německa.

S ohledem na uvedené a zjištěné skutečnosti v rozhodnutí je dostatečně odůvodněno zajištění cizince za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu. Účastník řízení neměl v úmyslu v ČR zůstat, jak uvedl, nechtěl se ani dobrovolně vrátit do Maďarska, navíc pro dobrovolný návrat nemá finanční prostředky neboť tento je možný pouze letecky. Vycestoval-li by z ČR, dopustil by se porušení vnitrostátních i evropských předpisů. Nelze očekávat, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jeho předání. Doba zajištění stanovená na 60 dnů odpovídá zkušenostem z předchozích řízení a lhůtám nutným k úkonům podle Dublinského nařízení.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Odmítá tvrzení, že žalobce byl zajištěn automaticky pouze z důvodu předání podle Nařízení č. 604/2013 a odkázala na ust. § 129 zákona o pobytu cizinců obsahující dvě podmínky, které musí být splněny kumulativně. V čl. 28 Nařízení jsou uvedeny podmínky omezení, kterými se musí správní orgán řídit a teprve v případě, pokud je norma vnitrostátní a komunitární na tentýž stav různá, pak se aplikuje norma komunitární. K zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců může dojít až za současného splnění všech podmínek, tj. neoprávněný vstup a pobyt na území ČR, možnost cizince předat podle Nařízení do státu, který je příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, existence vážného nebezpečí útěku, neúčinné a neuplatnitelné zvláštní opatření za účelem vycestování, přiměřenost zajištění vzhledem k okolnostem případu a důvodná délka zajištění stanovená výrokem rozhodnutí. Pokud jsou naplněny tyto podmínky, není jiná možnost, než cizince zajistit a umístit do zařízení, pokud není splněna byť jen jediná z nich, není možno cizince zajistit, tudíž tvrzení, že lze zajistit cizince automaticky je liché.

Pokud se týká prokázání existence vážného nebezpečí útěku, správní orgán vycházel z názoru, že žalobce si v zemi svého původu stanovil za cíl své cesty Německo, nikoliv jiné státy, které by mu umožnily podat žádost o azyl a jimiž při cestě projížděl. Primárním důvodem překročení hranice EU nebylo hledání ochrany před pronásledováním, ale

ekonomické pohnutky. Žalobce nepravdivě tvrdil, že bez svého vědomí podal žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku, stejně jako další běženci. Mezi listinami, které měl u sebe bylo však rozhodnutí maďarské policie o zastavení řízení o vyhoštění ze dne 7.12.2014 do doby ukončení řízení o azylu, které za přítomnosti tlumočníka převzal, věděl tedy, co podepisuje, neboť při jeho podpisu byl tlumočník přítomen. K dosažení svého cíle porušoval právní předpisy evropské i vnitrostátní, což nedává záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby předání do Maďarska. Procestoval tisíce kilometrů, převaděčům zaplatil tisíce eur, aby se dostal do Německa, nikoliv ČR. Je zcela reálné, že v případě nezajištění by dokončil úmysl opustit ČR do Německa. Pokud jde o jeho tvrzení o podřízení se rozhodnutí v dublinském řízení, z jeho předchozího jednání lze vyvodit jednoznačný závěr, že je zde nebezpečí útěku. Žalobce byl v minulosti poučen o následcích svého jednání a o dalších pravidlech Dublinského nařízení, když tato povinnost vyrozumět žadatele o jeho právech a povinnostech v jeho jazyce vyplývá přímo z č. čl. 4 odst. 1, 2 včetně dalších Nařízení týkajících se žadatelů o mezinárodní ochranu.

Informace se poskytují v jazyce a členské státy za tím účelem používají společný informační leták vypracovaný podle čl. 2 odst. 3 Nařízení. Text je jednotný a vyplývá z unijních předpisů a obdrží ho každý žadatel o mezinárodní ochranu, v kterémkoliv státě EU. Nic nenásvědčuje tomu, že by maďarské orgány cizince náležitě nepoučovaly a tudíž tomu tak není ani v případě žalobce. Podání žádosti o mezinárodní ochranu neopravňuje žadatele k volnému pohybu po členských státech EU, jinak musí počítat s tím, že bude zadržen policií a využita příslušná zákonná omezující opatření. Hrozba vážného nebezpečí útěku v době rozhodnutí a dosud trvá.

Námitka, že rozhodnutí o zajištění je nepřiměřené a správní orgán nesprávně posoudil využití mírnějších donucovacích opatření žalovaná odmítá s tím, že v čl. 28 Nařízení jsou vymezeny lhůty, jejichž maximální trvání součtem představuje 86 dnů. Lhůta je individuální, závislá na rychlosti komunikace příslušných orgánů, není svévolná a v délce 60 dnů není extrémně dlouhá, navíc stanovená na základě Dublinského nařízení. Žalobce na území ČR není osobou prchající před pronásledováním nebo válkou od okamžiku překročení hranice z Maďarska a ani obecně ho nelze takto označit, neboť důvodem odchodu z Afghánistánu byl ekonomický motiv. Žalobce úmyslně vstoupil na zemí ČR za účelem tranzitu do Německa.

Při posuzování využití mírnějších opatření či výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování je policie povinna posoudit dvě podmínky a to, zda je cizinec schopen splnit povinnosti a zda neexistuje důvodná obava, že by byl ohrožen výkon předání cizince. Zde jsou splněny obě podmínky, neboť v případě žalobce správní orgán spatřuje existenci vážného nebezpečí jeho útěku a uložení zvláštního opatření by bylo neúčinné a ohrožující výkon přemístění cizince do Maďarska. V otázce umístění cizince do zařízení je správní orgán vázán zákonem a není oprávněn rozhodovat, do kterého zařízení cizince umístí. V této otázce judikoval NSS v rozsudku č.j. 2 Azs 57/2014 ze dne 9.10.2014 a č.j. 9 Azs 199/2014. Správní orgán není oprávněn umístit cizince do pobytového nebo přijímacího střediska, navíc mírnější donucovací opatření by bylo neúčinné z důvodu vážného nebezpečí jeho útěku.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobcem rozporovány, a tudíž je dané, že prchal z Afghánistánu přes Irán, Turecko, Řecko, Makedonii a Srbsko za pomoci převaděčů, většinou pěšky, překročil srbsko-maďarské hranice, kde byl zadržen policií, podal žádost o mezinárodní ochranu, ač měl v úmyslu tento úkon učinit od počátku v cílovém státu v Německu. V azylovém zařízení pobýval několik dnů a následně pokračoval v cestě přes Rakousko do ČR s cílem dostat se do Německa. V ČR byl zadržen a zajištěn českou policií.

Pokud se týká námitky, že žalobce byl zajištěn jen na základě toho, že se na něho aplikuje Dublinské nařízení, soud neshledává tuto námitku důvodnou a souhlasí se stanoviskem žalované v jejím vyjádření, že k zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je možno přistoupit za současného splnění podmínek nejen ve vnitrostátním právním předpisu, ale i komunitárním – Nařízení č. 604/2013. K zajištění pak může dojít pouze v případě naplnění všech podmínek uvedených v těchto předpisech a v napadeném rozhodnutí žalovaná řádně dovodila, proč považuje každou z podmínek za splněnou. Žalobce nepochybně neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR, neboť neměl cestovní doklady, vízum ani jiné povolení k pobytu, existuje vážné nebezpečí útěku, zvláštní opatření za účelem vycestování by byla neúčinná, zajištění bude přiměřené okolnostem a délka zajištění důvodná a je možno jej předat podle Nařízení.

Pokud se týká okolností při podávání žádosti o azyl v Maďarsku, žalovaná na základě obsahu výpovědi žalobce přesvědčivě vyvrátila jeho tvrzení v žalobě, že bez svého vědomí podal žádost o mezinárodní ochranu. Důvodem jeho cesty do Německa byla špatná ekonomická situace v zemi původu, a proto od počátku chtěl získat azyl v Německu. Není pravdou, že by neporušoval právní předpisy států, kterými cestoval, neboť je zřejmé, že překračoval hranice s pomocí převaděčů, bez cestovních dokladů, příslušných víz či povolení k pobytu. O svých právech a povinnostech jako žadatel o mezinárodní ochranu musel být v Maďarsku poučen ve svém jazyce, neboť uvedená povinnost vyplývá z unijních předpisů týkajících se žadatelů o mezinárodní ochranu, kterými jsou Maďarsko, stejně jako ČR vázány.

K námitce nepřiměřenosti zajištění a nesprávného posouzení mírnějších donucovacích opatření, soud konstatuje, že doba zajištění je souladná se lhůtami v čl. 28 Nařízení č. 604/2013, jejichž součtem lze dojít do počtu 86 dnů a na základě zkušeností s orgány Maďarské republiky v realizaci přemístění lze předpokládat, že lhůta 60 dnů je postačující a není extrémně dlouhá. Návrh na umístění žalobce v jiných zařízeních nelze akceptovat, neboť žalobce nemůže být umístěn do zajištění jinde, než dle zákona o pobytu cizinců.

Námitka žalobce, že namísto zajištění lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření není rovněž důvodná. K otázce uložení zvláštního opatření jako upřednostnění před zajištěním cizince se vyjádřil NSS v rozsudku sp. zn. 7 Azs 8/2014 ze dne 20.3.2014 a žalovaná dle tohoto rozhodnutí posoudila, že v projednávané věci by uložení mírnějšího opatření byl ohrožen výkon přemístění a dospěla k závěru, že žalobce není schopen splnit povinnosti ze zvláštního opatření. Správní orgán má v zákoně o pobytu cizinců oprávnění umístit cizince do zajištění a jiná mírnější opatření, než která umožňuje zákon není oprávněn aplikovat. Do kterého zařízení umístí správní orgán cizince rozhodoval NSS ve svém rozsudku č.j. 2 Azs 57/2014 ze dne 9.10.2014.

Soud tedy shrnuje, že zajištění žalobce podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 je v souladu se zákonem.

Po posouzení všech žalobních námitek žalobců jako nedůvodných, soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová